

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. V. S.**, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 A 1/2011 – 160,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 A 1/2011 – 160, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce Mgr. et Mgr. V. S. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 A 1/2011 – 160, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným usnesením odmítl žalobu, kterou se žalobce (respektive jeho právní předchůdce) domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v neprovedení záznamu předkupního práva právního předchůdce žalobce s věcnými účinky k pozemkům parc. č. 1644/35, 1713/15, 1713/17, 1713/13, 1644/36, 1713/18, 1644/33 a 1713/12 v katastrálním území Lochovice, obec Lochovice, okres Beroun, zapsaným v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Beroun na listu vlastnictví č. 3 a k pozemkům parc. č. 1625/4, 1627/14, 1606/31, 1683/26, 1667/13, 1667/18, 1712, 1710/3, 1710/7 a 1713/4 v katastrálním území Lochovice, obec Lochovice, okres Beroun, zapsaným v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Beroun na listu vlastnictví č. 10002.

Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí se lze domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Ochrana nečinností žalobou nepřipadá v úvahu, neboť žalovaný nemá povinnost vydat rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. ve věci samé ani osvědčení. Jelikož nejsou splněny podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti a jde o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, městský soud žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením či potažmo představovat nečinnost správního orgánu je otázkou toliko důvodnosti žaloby a tedy součástí rozhodnutí ve věci samé. Nemůže být otázkou existence podmínek řízení. Jde o nesprávný postup městského soudu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odmítnutí návrhu pro nedostatky podmínek řízení je na místě až v případě, když jde o nedostatky neodstranitelné, popř. neodstraněné přes výzvu soudu. Ani jedna z těchto podmínek nebyla v daném případě splněna. Městský soud měl postupovat buď ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a žalobce vyzvat k doplnění či upřesnění s poučením, jakým způsobem má být podání doplněno či upřesněno, nebo si řádně žalobu posoudit dle jejího obsahu. Městský soud se tím dopustil *denegatio iustitiae*, nota bene s ohledem na skutečnost, že sám Nejvyšší správní soud usnesením rozšířeného senátu stanovil do budoucna judikaturu až v roce 2010, když žaloba v této věci byla podána již v roce 2008. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadené usnesení městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že kasační stížností bylo napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, posuzoval Nejvyšší správní soud opodstatněnost kasační stížnosti pouze z hlediska důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. z hlediska tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Stěžovatel především namítl, že posouzení toho, zda úkon správního orgánu může pojmově představovat nezákonný zásah či nečinnost, je otázkou toliko důvodnosti žaloby a tedy součástí rozhodnutí ve věci samé.

Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

pokračování

Podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 164 (č. 2181/2011 Sb. NSS, dostupný též na www.nssoud.cz), „*ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Rozšířený senát tedy uzavřel, že posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.*“

Závěr o tom, že správní orgán není nečinný, může být učiněn na základě různých skutečností. Jednou z nich může být právě zjištění, že se žalobce žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhá učinění úkonu správního orgánu, který není ani rozhodnutím ve věci samé ani osvědčením. Posouzení této otázky je proto také otázkou důvodnosti žaloby, tj. otázkou oprávněnosti tvrzení žalobce, že je správní orgán nečinný ve smyslu ust. § 79 s. ř. s. (srov. další úvahy rozšířeného senátu obsažené v citovaném rozhodnutí i následný rozsudek vydaný v dané věci – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 - 180, dostupný na www.nssoud.cz). Městský soud proto pochybil, jestliže v této skutečnosti spatřoval nedostatek podmínky řízení a žalobu z tohoto důvodu odmítl. Městským soudem učiněné závěry mohly být toliko důvodem zamítnutí žaloby.

Ve světle výše uvedeného je zcela bezpředmětná námitka stěžovatele, že tvrzený nedostatek nebyl ani neodstranitelný ani neodstraněný přes výzvu soudu. Nejednalo se totiž vůbec o nedostatek podmínky řízení.

Jako nedůvodnou pak Nejvyšší správní soud posoudil námitku stěžovatele, že jej měl městský soud vyzvat k doplnění či upřesnění žaloby, respektive ji posoudit podle jejího obsahu. Pokud jde o otázku, zda žalobce podává žalobu na ochranu proti nečinnosti podle ust. § 79 a násl. s. ř. s., tato skutečnost jednoznačně vyplývá nejen z označení, ale i z obsahu žaloby. Ta splňuje veškeré náležitosti, není nejasná ani vnitřně rozporná, a nebyl proto dán žádný důvod žalobce vyzývat k jakýmkoliv doplněním či upřesněním žaloby. Městský soud se proto v tomto směru žádného procesního pochybení nedopustil.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 A 1/2011 –

160, je opodstatněná, a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na městském soudu, aby se otázkou nečinnosti žalovaného, tj. mimo jiné i otázkou, zda je žalovaný povinen v rámci posuzovaného postupu vydat rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., zabýval až v rámci meritorního rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu